Ч. 285. Середа 1 січня 1913 (19 грудня 1912). Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмініс́трация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ухвали в справі руского університету. — Мирові переговори. — Можливість дальшої війни.

В послідних днях минувшого тиждня вели ся у Відни переговори в справі утвореня руского університету. Переговори вели представителі польского Кола насамперед між собою, відтак з правительством і україньским клюбом. Вислід тих переговорів такий, що згоджено ся в засаді на зміст цісарского письма, яке має заповісти утворене того університету. Коло польске по переведених переговорах ухвалило таку резолюцию представлену ему п. Яворским:

„Згідно з ухвалою польского Кола з 22 мая с. р. в справі заложеня україньского університету польске Коло заявляє ся за заповідженем заложеня самостійного україньского університету в Галичині найпізнійше до дня 1 жовтня 1916 р., коли рівночасно в тім самім розпорядженю всякі теперішні специяльні уряджения і правні приписи в користь україньскої мови у львівскім університеті з днем 1 жовтня 1916 р. зовсім стратять обовязуючу силу, а мовою львівского університету, який нині має польский характер, від дня 1 жовтня 1916 р. остане лише і виключно мова польска.

Крім того:

а) В переходовім періоді україньскі професори будуть іменовані тільки до сповнюваня служби і через те нинішний склад колеґії тими іменованями в нічім не змінить ся. Отже новоіменовані україньскі професори будуть покликувані до нарад виділів з дорадним голосом виключно в справах україньских номінаций і габілітаций.

б) В переходовім періоді може міністер по думці істнуючих приписів від випадку до випадку покликати до житя комісию україньских професорів для видаваня опінії в справах маючого повстати україньского університету.

в) На випадок, коли-б до дня 1 липня 1916 р. закон про заложене україньского університету в конституцийній дорозі не був переведений, з днем 1 жовтня 1916 р. має війти в жите провізоричний університетский заклад з україньскою мовою, зорґанізований самостійно, який не буде оставати ані в правнім ані в фактичнім звязку з львівским польским університетом.

г) Всякі дотеперішні уряджения, а також цілий маєток львівского університету з виїмком специяльних україньских уряджень остають ненарушимо при польскім університеті у Львові, так само дотеперішний вплив на управу університетскої бібліотеки як в переходовім взглядно в приготованях до заложеня україньского університету, так і при евентуальнім заложеню провізоричного україньского університетского закладу.

Справа осідку будучого україньского університету не може бути в нічім пересуджена, бо означене его мусить бути застережене в законодатній дорозі. Осідок провізоричного закладу буде означений шляхом окремого розпорядженя, яке має бути видане в порозуміню з репрезентацією обох народів.

Польске коло, памятаючи свою ухвалу з 22 мая с. р., по думці якої як в інтересі держави так і парляментаризму заявило, що видане розпорядженя в справі україньского університету має бути виконане тим способом, щоби навіть всякі види винагородженя обструкциї були ухилені, обстоює при своїм домаганю, щоби нормальний хід чинностий в краєвім соймі, а також в державній Раді перед виданем розпорядженя був забезпечений“.

Додатково ухвалено до тої резолюциї такий вступ предложений пос. Лісевичем:

„Зваживши, що львівский університет має польский характер і є огнищем польскої науки; зваживши дальше, що польске коло все заявляло ся за тим, щоби уможливити також україньскому народови науку у власнім університеті, польске Коло згідно з ухвалою з 22 мая 1912 р. заявляє ся“ — і т. д.

Мирові переговори в Льондоні проволікають ся з вини турецких відпоручників в безконечність. Ті представителі при кождій дріб-

СКАНДЕРБЕҐ.

З минувшини Альбанії.

По славяньских селах і містах панує радість. В Дурацпо, Вальоні і Ельбассані проголошено независимість Альбанії. Альбанці установили власне правительство і поставили на его чолї найвизначнійшого тепер Альбанця Ізмаеля Кемаля бея, котрий вже від кількох літ уважає ся провідником народного культурного альбаньского руху в европейскім розуміню.

І нині Альбанія стає независимою. Альбаньский нарід, найстарший з усіх, які заселяють Балкан, по довгих віках неволї дійшов завдяки найновійшій війні до давно бажаної цїли. По містах і селах Альбанії лунають голосно военні піснї з минулих часів, піснї геройскі, палкі і одушевляючі, що оповідають про колишну славу Альбанії та про нову, повну надій будучність. А у всіх тих піснях повторяє ся імя Скандербеґа, того володаря Альбанців, що свого часу був одним з найславнійших героїв Европи, котрого жите складало ся з безперервного ланцуха геройских подвигів і побід.

Юрий Кастріота, що пізнійше одержав призвище Скандербеґ, походив з старого альбаньского роду, що по розбитю сербского царства на Косовім поли Турками, з'умів удержати свою независимість. Отець Скандербеґа, князь Йоан, панував в окрузї міст Дібри і Крої, де Юрий прийшов на сьвіт в р. 1404. Як оповідають, уродини Скандербеґа супроводили дивні чудеса, так що его земляки зараз здогадували ся, що з хлопця буде колись щось великого. Хоч був наймолодшим зпоміж рідні, перевисшав Скандербеґ всїх ростом тїла і розумом.

Коли султан Мурад II. здобув місто Крою, велїв поубивати цїлу родину Скандербеґа, а пощадив лиш его одного, бо хлопець припав ему дуже до вподоби. Скандербеґа перевезено до Адриянополя і там виховувано в могамеданьскій вірі. В 18-ім році житя взяв участь в однім военнім походї против Анатольців і побідив їх сьвітло, а по повороті до Адриянополя вславив ся ще більше в поединках, які мав з одним Татарином і двома Персами, з котрих вийшов побідником. Султан Мурад II. обсипав его ласками, зробив его, ледве 19-лїтного хлопця начальником одного санджаку і надав ему призвище Іскендербеґ або Скандербеґ. Але Скандербеґ в души не став Музулманином. Він все роздумував над тим, як би скинути турецке ярмо і пімстити свою родину. Догідна нагода лучилась ему в р. 1442.

Коли Турки виступили в похід против Гуніяді'ого, покинув Скандербеґ з своїм сестрінцем Гамзою османьске войско, перейшов знов на християнство і підступом прийшов в посідане колишньої столиці свого вітця. Именно стрітив він турецкого князя Реіса, що мав коло себе печатку султана і приневолив его передати комендантови Крої приказ, аби віддав місто Скандербеґови. Вінтак убив Скандербеґ Реіса і всїх, що знали про его підступ і війшов торжественно до Крої, а тим самим став паном цїлої північної Альбанії. З усїх сторін почали збігати ся до Крої уоружені люди, аби жертвувати Скандербеґови свої услуги против Османів; кількох поменших князів, між ними хоробрий Мойсей Големі, прилучили ся до него, а також Тома Христич, новий король Босни відпав від Мурада і прилучив ся з своїм войском до Скандербеґа.

В марті 1444 року зібрали ся всї князї, які були пристали до Скандербеґа, на его зазив на нараду в Алессіо. В палкій і пориваючій промові з'образив Скандербеґ положене і візвав всїх присутних до тривкої однодушности, бо лиш тоді буде можна успішно оперти ся перевазї Османів, коли всї будуть разом держати ся. Вражінє его промови було велике; одушевлені князї заявили готовість утворити альбаньский зачіпно оборонний союз і вибрали Скандербеґа своїм провідником. Коли Мурад II. заключив з Угорщиною мир, післав Алї'ого пашу з великою армією над Дрін, аби Альбанців і Скандербеґа покарати. Але Алї паша потерпів під Тіволїо страшенну поражку і мало що сам не дістав ся в неволю. Та побіда викликала величезне вражінє. З порученя папи

ници засланяють ся тим, що не мають достаточних інструкций від свого правительства і відтак порозумівають ся з Константинополем, що потягає за собою все кількадневну проволоку.

Предложеня, які они поставили союзним державам, мають бути такі: 1) Адриянопольский вілнет остає під безпосередною управою Туреччини. 2) Македонію перемінює ся на князівство зі столицею в Солуни, яке було би під зверхностию султана з управою князя, котрого вибрали би балканьскі союзники а іменував султан. Князь має бути протестантом і має походити з невтральної держави. 3) Альбанія дістає самоуправу під зверхностию султана, а під владою князя з цісарского отоманьского дому, котрого вибирано би на пять літ, а сей період часу можна буде продовжити. 4) Всі острови на Еґейскім мори остають при Туреччині. 5) Справи Крети не буде ся трактувати на конференциї, а управильнить ся єї між Туреччиною і великими державами.

Посли союзних держав мали одержати поручене, щоби на випадок, як условини Турків не будуть надавати ся до дискусиї, запитали, чи то останнє слово, і на випадок притакуючої відповіди зірвали переговори і вимовили розєм на 4 дни наперед. Правительственні круги уважають зірванє переговорів правдоподібним, але без огляду на те думають, що Турки вкінци уступлять, заки прийде до нових военних заходів.

Вчерашна конференция була так само безуспішна, бо на заданє запитанє відпоручників балканьских держав Турки відповіли, що мусять засягнути ради в Константинополи. Відпоручники зійдуть ся на конференцию завтра.

Новинки.

Львів, 31 грудня 1912.

— **Стан здоровля Є. В. Цісаря.** В виду розпущеної неправдивої чутки Corr. Wilh. стверджує, що стан здоровля Є. В. Цісаря есть знаменитий; Цісар приняв вчера на авдиенциї цілий ряд личностий.

— **Іменованя.** П. Міністер справ внутрішних іменував старостами старших комісарів повітових: Болесл. Кудельского, Вінк. Вічковского, Бол. Геллера і секрет. Намістництва дра Стеф. Желехівского і Евг. Саламона Фрідберґа, а комісарів повіт.: Йос. Сроковского, Ігн. Копчиньского і Зиґм. Дембовского секретарями Намістництва.

Міністерство торговлї іменувало почтових официялів: Л. Ізраелевича в Бродах, Ю. Ґлясґаля, Е Баревича, У. Гавліковского, Г. Барончa і Г. Феняка у Львові, Р. Бардаха в Станиславові, Ю. Целера в Бучачи і К. Бігуна в Новім Санчи старшими почтовими официялами.

— **Львівский руский театр в Перемишли** під дирекциєю Йосифа Стадника (Саля „Людового Дому“. Початок о год. $7^1/_2$ вечером).

В середу дня 1 січня 1913 р. „Запорожець за Дунаєм“ розпічне „Зимовий вечер“, драматичний образ в 2 відслонах М. Старицкого.

В четвер 2 січня „Гордість нашого міста“, комедия в 4 діях Густава Віда.

В пятницю 3 січня „Жидівска вихрестка“.

— **На коляду для вояків** сповняючих службу на граници Монархії зложили дальше в Адміністрациї „Gazet-и Lwowsk-ій гр. кат. парохи від себе і своїх парохіян: о. П. Тимчак в Зарудю 8 К 70 с. м.; о. В. Адріянович в Хирові 10 К 10 сот; о. Карпевич в Лежайску 5 К, о. І, Кузьмович в Лавочнім 10 К, а крім того управитель школи Ник. Дозорский в Пійлї з дрібних складок 21 К 13 с. — З давнійшими датками зібрано доси 5080 К 59 с.

— **В рові** при ул. Жерельній знайдено вчера рано позолочувану монстранцию і церковну посуду походячу очевидно з крадежи. В першій хвили був здогад, що тоті річи походять з обікражі костела в Берездівцях.

— **Продовженє важности зелізничих леґітимаций** урядників державних до 31. січня 1913 р. З уваги на неможливість додержаня установленого до дня 1. січня 1913 р. реченця до виставленя нових леґітимаций для ц. к. урядників придворних і державних і то зарівно будучих в чинній службі як в стані супочинку продовжило ц. к. Міністерство зелізниць державних висше згаданий реченець о оден місяць с. є. до дня 31. січня 1913 р.

Супротив сего дотеперішні леґітимациї суть важні аж до висше наведеного реченця без формального продовженя їх важности.

— **Стипендийні фонди Тов. „Просьвіта“.** До сорок двох стипендийних фондів, які доси остають під зарядом Товариства „Просьвіта“ прибувають два нові. Замітні і цінні они сим, що походять не з краю як всі майже дотеперішні фонди, але з Америки. Ще одно характеристичне, питоме тільки для краю практичного, яким є Америка. Як усі дотеперішні фондациї є призначені для учеників або учениць шкіл середних і студентів університету, так обі нові фондациї американьскі призначені для шкіл промислових і торговельних.

1) Добродій Григорій Крайківский, властитель реальности в Edmonton Alta в Канаді, присилає вексель на 1000 долярів (15 000 кор.) і декларацию слідуючого змісту: Отсим з'обовязую ся зложити протягом двох літ 1000 дол., словами: тисяч долярів на стипендию мого імени (Григорія Крайківского) на підготованє учителїв для будучої українскої промислової школи в Галичині. Грішми тими має заряджувати Головний Виділ Тов. „Просьвіта“ у Львові і ужити їх на вказану ціль аж до цілковитого вичерпаня зложеного капіталу після власного узнаня Головного Виділу. О сю стипендию можуть старати ся виключно Українцї без огляду на релїґію, котрі з'обовяжуть ся посьвятити ся рідному промислови по скінченю студий, та після потреби учителювати в україньскій промисловій школї. На доказ певного зложеня гроший виставляю вексель на 1000 долярів“.

2) Добродій Павло Рудик, рівнож властитель реальности з тої самої місцевости, складає

вислав угорский король Володислав III. Ягайлончик посольство до Скандербеґа, яке мало его приєднати для наміреного хрестоносного походу против Турків. Скандербеґ згодив ся, але коли вже був в походї, одержав вість про знищенє угорских войск під Варною і тому мусів чим скорше вертати до Альбанії, аби боронити край перед напираючими Турками. В гірских провалах засів він з своїми войсками. Коли Фізур паша появив ся з своєю кіннотою, кинули ся на неї полчища Скандербеґа і цілковито знищили. Та сама доля стрітила Мустафу пашу, якого султан вислав з великою силою против Скандербеґа.

По короткій перерві мусів Скандербеґ знов вхопити за оружіє. Сим разом прийшлось разом прийшлось єму воювати з Венецианами. Скандербеґ виборов сьвітлу побіду, але не міг єї використати, бо Мустафа паша надтягнув з великаньскою армією. Коло Орозі прийшло до рішаючої борби. Помимо трикратної переваги турецких войск був Мусстафа паша цілковито побитий і дістав ся до неволї Скандербеґа. Успіхи Скандербеґа так дуже розлютили султана Мурада II., що в р. 1448 зібрав він всі свої сили і рушив против Крої. Однако напад Гуніяді'го на турецкі посілости в Сербії приневолив его повести войска зібрані против Скандербеґа против сильнійшого ворога. Але вже в 1449 роцї залив султан знов Альбанію своїми войсками, яких мало бути до стопятьдесять тисяч. Сам Мурад II. обіймив над ними провід. Турки здобули укріплене місто Светіґрад, але втратили при тім тілько людий, що вернули знов до Адриянополя. На слідуючий рік зібрав Мурад ще численнійше войско. Скандербеґ не замкнув ся сим разом в Крої, лише непокоїв безнастанно турецкі войска частими нападами в недоступних альбаньских горах і побивав поодинокі їх відділи. В наслідок того Турки так борзо терпіли, що Мурад II. велїв заявити Скандербеґови, що готов его признати як удільного князя під зверхностию Туреччини за малою річною оплатою. Скандербеґ відкинув рішучо то предложенє. Мимо того не міг султан нічого вдіяти і мусів знов вертати до Адриянополя. Так гордий і доси побідний Мурад був два рази побіджений Скандербеґом. Ті неудачі так его лютили, що вскорі потім помер в Адриянополи на удар серця.

Скандербеґ знов удав ся до Крої. Короткий час міг віддати ся спокійній праци. З зелїзною рішучостию і неутомимою витревалостию забрав ся до з'орґанізованя свого краю, аби здійстнити свій ідеал сотвореня великої альбаньскої держави. Але то викликало невдоволенє малих альбаньских князів, котрі від него відпали і перейшли на сторону Турків. І его сестрінець Гамза і Мойсей Ґолемі були між відступниками. Могамед II., новий султан, прийняв невдоволених князів з отвертими раменами і поставив їх на чолї великого войска, яке вислав в 1.455 року против Скандербеґа. Скандербеґ побив і то войско, по чім Мойсей Ґолемі знов до него прилучив ся. Борби з Турками тревали безнастанно дальше, але султан не вів їх вже так уперто, в наслідок того міг Скандербеґ поспішити з помочию королеви Фердинандови неаполїтаньскому, котрого облягав з Барі ґраф Анжу. Скандербеґ побідив славного полководця Піччініна, займив місто Трані в Італії і вернув до Альбанії саме в час, аби розбити турецкі войска під Мокреною. Всі з'усиля Турків, аби Скандербеґа побідити розбили ся. Тимчасом християньскі володарі за помочию папи Пія I. ладили ся до хрестоносного походу, а Скандербеґ прилучив ся до них. Але що папа нагло помер, війна не удала ся і Скандербеґ був полишений всіми та мусів перенести на собі месть султана. Могамед II. вислав сейчас против Скандербеґа свого найспосібнійшого вожда Балабана пашу, але і его і висланого єму на поміч турецкого полководця Юкуба Арнавта розбив Скандербеґ кілька разів. Тепер вирушив сам султан з войском, яке мало числити двіста тисяч людий і здобув Светіґрад і альбаньский Бельґрад. Турки залили відтак цілий край, поустроювали в кількох місцях зимові кватири і облягли Крою. Султан остан в Филипополи, а Скандербеґ удав ся до Риму, аби у папи Павла II. шукати помочи. Але що папа не хотів єму дати гроший на уоруженє і дальше веденє війни, мусів Скандербеґ вертати до Альбанії. Тут боронив незвичайно хоробро Крою, а відтак 14-го січня 1.467 року скликав своїх союзників до Алессіо, аби нарадити ся, в який спосіб можна би прогнати Турків з краю. Але заки ще всі запрошені з'їхали ся, смертельно занедужав. Чуючи, що наближає ся его конець, велїв альбаньским князям присягнути, що будуть спільно бороти ся против Турків. Коли наспіла вість, що наближає ся турецке войско, підняв ся недужий ще раз, велїв собі подати свій меч і привести коня та приказав напасти на ворога. Турки утїкли в переполосї, бо гадали, що страшний Скандербеґ доводить своїми войсками. Так само єго імя допомогло Альбанцям ще послїдний раз до побіди.

Коли герой Альбанії помер, не міг край довше устояти ся против Турків. Найбільша часть знатних альбаньских родів виван друвала за границю і Турки заволоділи Альбанією вже майже без опору та панували там до тепер. Всеж таки память великого чоловіка не загинула між Альбанцями а жиє й доси в піснях і численних леґендах.

таку заяву: Отсим зобовязую ся зложати під Заряд Головного Виділу Товариства „Просьвіта“ у Львові суму 10.000 корон словами: десять тисяч корон, платних піврічними ратами протягом 10 літ (в січни і липни по 500 корон). Стипендия ся призначена для 5 учеників торговельних шкіл, котрі по скінченю студий посьвятять ся виключно українській торговлі. Першеньство мають мати сї, котрі зобовяжуть ся на случай потреби їхати до Канади і тут працювати в українських „бізнесових“ институциях. О стипендию можуть старати ся виключно Українці без огляду на релігію. Імена кождочасних стипендистів зволить Головний Виділ подати до мого відома. Стипендия має носити назву „імени Павла Рудика“. На забезпечене додержаня платности стипендийних рат складаю векслї“.

Високоповажаним Фундаторам, що з таким довірєм віднесли ся до Тов. „Просьвіта“ у Львові і не позабули на старий, рідний край складає Головний Виділ Товариства „Просьвіта“ отсею дорогою щиру подяку.

— **Огні.** Дня 18 грудня с. р. о 1 год. по півночи вибух огонь на обійстю Мехля Гіблєра в Княгинині селї, станиславівского повіта і знищив шопу і стайню, а разом з нею 17 коров, 5 коний, 1 лоша і 1 теля. Загальна шкода виносить около 13.000 кор. і була обезпечена в асекурацийнім товаристві „Дунай“. Причиною катастрофи сталось мабуть неосторожне обходженє ся з огнем. — В ночи з суботи на неділю вибух в Перемишли огонь у фабрицї зеркалець і знищив весь зложений там материял вартости около 70.000 кор. Огонь вибух в серединї фабрики і будинок сам не згорів. Фабрика єсть власностию інжин. Баранецкого і С-ки і була лиш в малій части обезпечена.

— **Крадежі і арештованя.** Поліция арештувала Іцка Крайнера, 15-лїтного злодія, в хвили, коли на улици сягнув по калитку до чужої кишенї. То само стрітило злодія Антона Свистуна, котрий з сїни при ул. Городецкій хотів вкрасти пачку зі всїлякими товарами. — До пивниці властителя більшої посїлости Володимира Чайковского, замешкалого при ул. Батория ч. 38, добули ся невислїджені доси злодії і забрали чи може таки вивезли на візку вина шампаньскі, токайскі, реньскі, іспаньскі і инші, загальної вартости около 500 кор.

— **Смерть в млинї.** Дня 18 с. м. около 9 год. вечером в млинї турбіновім в Старім Збаражи згинув Василь Дубак, 16-лїтний хлопець, що хотів вивчити ся на мельника. Смерть наступила вслїдок того, що нещасливий хлопець взяв ся закладати трансмісийний пас, не знаючи як до того брати ся.

— **Добре веремя.** Конець грудня, а здає ся так, як би мала ставати весна. Вчера около 2 год. по пол. показував термометр у Львові 8 степенів тепла. До попередної звістки о комахах і бузьках подаємо тут за „Sł. Pol.“, що появляють ся навіть мотилї. До згаданої ґазети прислано вчера з Хожельова в західній Галичині в пуделочку живого мотиля, званого під назвою „адмірала“. Нинї однак вже трохи постуденїло і в полудно було лиш 3 степені тепла і хвильку перепадали дрібні снїгові крупки. Може бути, що точно з новим календарским роком розпічне ся і зима.

Телеґрами.

Відень 31 грудня. Вість, мов би становище міністра Длуґоша було захитане з причини справи зелїзниць льокальних єсть звичайною сплетнею, подібною до инших розпусканих часто, щоби викликати в краю недовірє і занепокоєнє.

Будапешт 31 грудня. В палатї послів президент міністрів Люкач вніс предложенє о реформі виборчій. Передано се предложенє комісиї з 40 членів, котра буде специяльно для сеї справи вибрана.

Букарешт 31 грудня. (Аґ. Рум.) Палата послів на нічнім засїданю ухвалила однодушно кредит войсковий в сумі 151 міліонів. Бувший міністер Костінеску (лїберал) заявив, що єго партия ухвалить всякі кредити жадані на армію і на цїли наукові.

Константинополь 31 грудня. Президент сенату і численні сенатори вислали до монархів Австриї, Німеччини, Росиї, Анґлїї і Італїї та до президента французскої републики телеґраму, в котрій в імя людности просять зробити конець різни, якої все допускають ся войска болгарских держав і ватаги мимо застановленя воєнних кроків.

Атини 31 грудня. Ґен. Сапунцакі доносить: Обі армії не змінили своїх становищ. На лївім крилї прийшло до борби артилєрії. Атак неприятеля на лївім крилї відперто.

Вроцлав 31 грудня. Арештовано 30 осіб під замітом шпигуньства. Мабуть був заговір, щоби на случай німецкої мобілїзациї висадити у воздух всї мости довкола Вроцлава.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попереднього дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), **9·01**, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова. §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по недїли і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

Лінія Гамбурґ-Америка

—o—

Правильний перевіз подорожних знаними першорядними пароходами.

Гамбурґ-Ню-Иорк

Гамбурґ - Філядельфія

Гамбурґ-Канада

Гамбурґ-Бразилія	Гамбурґ-Серед.Америка
Гамбурґ-Ля Плята	Гамбурґ-Венецуля
Гамбурґ-Арабія-Перзия	Гамбурґ-Колюмбія
Гамбурґ-Африка	Гамбурґ-Куба
Гамбурґ-Зах. Індиї	Гамбурґ-Мехіко

Антверпія-Канада.

Лінія Гамбурґ-Америка удержує майже на всіх своїх новойорских пароходах

ЧОТИРИ ПЕРЕВОЗОВІ КЛЯСИ

І каюта, II каюта, III кляса і міжпоміст. Пароплави ГАМБУРҐ-АМЕРИКА дають при знаменитім удержаню скорий і вигідний перевіз для подорожуючих в каютах і переселенців.

О вияснення і що-до перевозу треба звертати ся до ґенеральної репрезентациї лінії Гамбурґ-Америка, Відень I Kärtnerstrasse 38 або до її аґентур

у Львові, ул. Городецка 95,
в Чернівцях, ул. Паньска 16.

Мід! Мід!

густий 7·50 К, густо плинна патока, „раритас“ (лишень моя специяльність) 8·50 К. Шампан з яблок, старий знаменитий 5·84 К. Всьо за 5 кґр. франко.

КОРЕНЕВИЧ,
емер. учитель Іванчани.

Містове Бюро зелїзниць держав.

у Львові, улиця Ягайлоньска 3 продає білети на всї зелїзниці в краю і за границею.

Товариство для винайму піль і господарств в Оломуцу

Стоваришенє зареєстр. з обм. порукою

приймає вкладки на 5 процент і висше, як також зголошення о винайменє господарств.

Уділи членів по 100 К.
Дивіденда 6 — 8 проц.

Урядує щоденно в Оломуцу: Долїшний Ринок ч. 17.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників і оголошень

у Львові, улиця Ягайлоньска 3

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.